

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКАТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. avgust 2017. godine
Ref.br.:RK1116/17

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI158/15

Подносилац

Minir Krasniqi

**Ocena ustavnosti
реšenja PA-II-KZ-II-7/15 Vrhovnog suda Kosova
од 26. novembra 2015. godine**

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ КОСОВО

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Подносилац захтева

1. Zahtev je podneo Minir Krasniqi iz Prizrena (у daljem tekstu: подносилац захтева), koga zastupaju Pjetër Përgjoka i Bashkim Nevzati, oboje advokati iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnositac zahteva osporava rešenje [PA-II-KZ-II-7/15] Vrhovnog suda Kosova od 26. novembra 2015. godine, koje mu je uručeno 24. decembra 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim podnositac zahteva tvrdi da su mu povređena prava garantovana članom 21. [Opšta načela], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], kao i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustava).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane], stavovi 1 i 7 Ustava, članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 29. decembra 2015. godine, podnositac je podneo zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 22. januara 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Roberta Carolana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Bekim Sejdiju.
7. Dana 4. marta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da podnese osporenu odluku.
8. Dana 23. marta 2016. godine, podnositac zahteva je podneo Sudu tražena dokumenta.
9. Dana 31. maja 2016. godine, Sud je tražio od zastupnika podnosioca zahteva da podnesu punomoćje kojim zastupaju podnosioca zahteva.
10. Dana 15. juna 2016. godine, zastupnici podnosioca zahteva su podneli Sudu traženo punomoćje.
11. Dana 22. septembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caku-Nimani za sudiju izvestioca umesto sudije Roberta Carolana, koji je 9. septembra podneo ostavku kao sudija Suda. Sastav Veća za razmatranje je ostao nepromenjen.
12. Dana 29. septembra 2016. godine, Sud je tražio od podnosioca zahteva da obavesti Sud da li je preduzeo neku radnju nakon podnošenja svog zahteva Sudu.

13. Dana 13. oktobra 2016. godine, podnositac zahteva je podneo Sudu rešenje Vrhovnog suda [Pml. Kzz 14/2016] od 8. marta 2016. godine.
14. Dana 30. maja 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudske izvestioca i većinom glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

15. Dana 27. februara 2013. godine, državni tužilac Republike Kosovo (u daljem tekstu: državni tužilac) je podigao optužnicu protiv podnosioca zahteva i drugih na osnovu osnovane sumnje da su izvršili krivično delo zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja.
16. Dana 13. marta 2014. godine, Osnovni sud u Prizrenu je presudom [P. br. 171/13 ; PP. br. 147/2011] proglašio podnosioca zahteva krivim za krivična dela zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja u kontinuitetu i u saizvršilaštvu u skladu sa odredbama Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo (u daljem tekstu: ZKPK).
17. Dana 27. maja 2014. godine, podnositac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu Kosova protiv presude Osnovnog suda u Prizrenu.
18. Dana 22. jula 2015. godine, Apelacioni sud Kosova je rešenjem [PAKR 349/14], usvojio žalbu uloženu od strane branilaca podnosioca zahteva, poništio presudu Osnovnog suda u Prizrenu i naložio da se predmet vrati Osnovnom sudu u Prizrenu na ponovno suđenje sa obrazloženjem “da je ožalbena presuda Osnovnog suda bila pravno neodrživa i kao takva je trebala da se ukine”.
19. Dana 4. septembra 2015. godine, tužilac EULEX-a državnog tužilaštva je izjavio žalbu Vrhovnom sudu protiv rešenja Apelacionog suda [PAKR 349/14] od 22. jula 2015. godine.
20. Dana 8. i 9. septembra 2015. godine, podnositac zahteva je podneo odgovor na žalbu državnog tužioca protiv rešenja Apelacionog suda [PAKR 349/14] od 22. jula 2015. godine, naglašavajući da je žalba državnog tužioca nedozvoljena na osnovu člana 407. ZKPK-a, jer se poslednje navedenim tačno opisuju slučajevi kada može da se uloži žalba protiv rešenja Apelacionog suda i da odnosna žalba državnog tužioca nije dozvoljena prema ZKPK-u.
21. Dana 26. novembra 2015. godine, Vrhovni sud Kosova je rešenjem [PA-II-KZ-II. 7/15] usvojio žalbu državnog tužioca, poništio rešenje Apelacionog suda [PAKR 349/14] od 22. jula 2015. godine, i naložio da se predmet vrati Apelacionom sudu na preispitivanje od strane novog sudskega veća.
22. Dana 29. decembra 2015. godine, podnositac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnog suda protiv rešenja Vrhovnog suda [PA-II-KZ-II. 7/15], od 26. novembra 2015. godine.

23. Dana 8. marta 2016. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Pml. Kzz 14/2016] odbacio, kao neprihvatljiv, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti.

Navodi podnosioca

24. Podnositelj zahteva tvrdi da su mu osporenim rešenjem povređena prava garantovana članom 21. [Opšta načela], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], kao i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.
25. Podnositelj zahteva tvrdi da je Vrhovni sud rešenjem [PA-II-KZ-II. 7/15] od 26. novembra 2015. godine postupao u suprotnosti sa ZKPK i Ustavom, kada je usvojio žalbu državnog tužioca kao dozvoljenu.
26. Podnositelj zahteva se obraća Sudu sa zahtevom da se poništi rešenje [PA-II-KZ-II-7/2015] Vrhovnog suda Republike Kosovo od 26. novembra 2015. godine.

Prihvatljivost zahteva

27. Sud prvo razmatra da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje utvrđene u Zakonu i predviđene u Poslovniku.
28. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.*

29. Sud takođe razmatra da li je podnositelj zahteva ispunio uslove prihvatljivosti u skladu sa Zakonom. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na član 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnositelj podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnositelj primio sudske odluke...”.

30. Što se tiče ispunjavanja ovih uslova, Sud nalazi da je podnositac zahteva podneo zahtev kao pojedinac u svojstvu ovlašćene stranke osporavajući akt javnog organa, odnosno odluku Vrhovnog suda [PA II-EB II-7/15] od 26. novembra 2015. godine nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnositac zahteva je, takođe, razjasnio prava i slobode za koje on tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona, i da je podneo zahtev u roku koji je propisan članom 49. Zakona
31. Međutim, Sud u nastavku treba da oceni da li su ispunjeni uslovi propisani u pravilu 36. Poslovnika.
32. Pravilo 36. [Kriterijum o prihvatljivosti] (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, propisuje:
- “(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
[...]
d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.
- (2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]
(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili
[...]
(d) da podnositac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.
33. Sud podseća da podnositac zahteva osporava rešenje [PA-II-KZ-II-7/15], Vrhovnog suda Kosova od 26. novembra 2015. godine, kojim je usvojena, kao dozvoljena, žalba državnog tužioca protiv rešenja Apelacionog suda [PAKR 349/14] od 22. jula 2015. godine, poništavajući isto i nalažeći da se predmet, odnosno žalba protiv presude [P. br. 171/13; PP. br. 147/2011] od 13. marta 2014. godine Osnovnog suda u Prizrenu vrati Apelacionom sudu na preispitivanje od strane novog sudskog veća.
34. Podnositac zahteva tvrdi da žalba državnog tužioca protiv rešenja Apelacionog suda nije dozvoljena članom 407. ZKPK-a, a samim tim, rešenje Apelacionog suda [PAKR 349/14] 22. jula 2015. godine treba da ostane na snazi, prema kome je presuda Osnovnog suda u Prizrenu [P. br. 171/13; PP. br. 147/2011] poništена i meritorno pitanje treba ponovo da se sudi pred Osnovnim sudom u Prizrenu.
35. U suštini, podnositac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud, usvajajući žalbu državnog tužioca kao dozvoljenu, pogrešno tumačio i primenio odredbe ZKPK-a i na taj način povredio član 21. [Opšta načela], član 31. [Pravo na pravično suđenje i nepristrasno suđenje] i član 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava.
36. Sud, takođe, primećuje da je u isto vreme, podnošenjem ovog zahteva Sudu, podnositac zahteva podneo Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti u vezi sa pitanjem dozvoljenosti žalbe uložene od strane državnog tužioca. S tim u vezi, Vrhovni sud je odlučio 8. marta 2016. godine rešenjem [Pml. Kzz

14/2016], odbijajući zahtev za zaštitu zakonitosti kao nedozvoljen, sa obrazloženjem da “*protiv rešenja Vrhovnog suda nije dozvoljena žalba*”.

37. Sud primećuje da je meritum slučaja u postupku preispitivanja pred Apelacionim sudom. Međutim, Sud bez prejudiciranja na pitanje merituma koje se nalazi na razmatranju pred redovnim sudovima, primećuje da se tvrdnje podnosioca zahteva koje su podnete Sudu u ovom slučaju odnose samo na konačne odluke, odnosno rešenje [PA-II-KZ-II. 7/15] Vrhovnog suda od 26. novembra 2015. godine o dozvoljenosti žalbe državnog tužioca pred Vrhovnim sudom protiv rešenja Apelacionog suda [PAKR 349/14] od 22. jula 2015. godine.
38. U tom smislu, Sud smatra da podnositelj zasniva svoj zahtev na pogrešnom tumačenju članova ZKPK-a izvršenim od strane Vrhovnog suda. Sud podseća da se ovaj argument odnosi na oblast zakonitosti i kao takav ne spada u nadležnost Ustavnog suda, pa se stoga ne može razmatrati od strane Suda.
39. Pored toga, Sud smatra da podnositelj zahteva nije pokazao da su postupci u Vrhovnom sudu bili nepravični ili proizvoljni, ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređene kao rezultat tvrdnji o pogrešnom tumačenju člana 407. ZKPK-a. Sud ponavlja da je tumačenje člana 407. ZKPK-a pitanje zakonitosti. Nijedno ustavno tumačenje nije dokazano od strane podnosioca zahteva (Vidi: slučaj KI63/16, podnosioci zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44, i vidi takođe slučaj KI150/15; KI161/15; KI162/15, KI14/16, KI19/16, KI60/16 i KI64/16, podnositelj zahteva: *Arben Gjukaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).
40. Pored toga, Sud ocenjuje da je Vrhovni sud detaljno obrazložio i na poseban način rešio i razradio sve tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnim tumačenjem ZKPK-a.
41. S tim u vezi, Sud se poziva na rešenje [PA-II-KZ-II-7/15] Vrhovnog suda Kosova od 26. novembra 2015. godine, gde se između ostalog, opravdava:

„Zakonik krivičnog postupka ne utvrđuje jasno da li su postupci u dve ili tri instance. Dakle, na osnovu člana 102 (5) Ustava, žalba se može uložiti na bilo koju sudsку odluku donetu tokom krivičnog postupka, osim ako je zakonom drugačije određeno. [...] Kao što jasno proizilazi iz izraza „ukoliko nije drugačije propisano ovim zakonikom“, ovo nije zatvoreni katalog pravnih lekova. [...] Ovo dovodi do zaključka da u odsustvu posebne zabrane, preovladava opšti ustavni princip, i strankama je dozvoljeno da ulože žalbu na rešenja Apelacionog suda. Zakonik takođe utvrđuje poseban postupak za jačanje prava na žalbu protiv rešenja Apelacionog suda o kojem se na kraju odlučuje od strane Vrhovnog suda (član 411 i 412 ZKP-a). Jedina činjenica da Vrhovni sud nalazi da zakon dozvoljava žalbu protiv rešenja Apelacionog suda ne vodi do zaključka da zakonik omogućava strankama da ulože žalbu na bilo koju odluku u trećestepenom sudu. [...] U posebnim situacijama, utvrđenim u članu 407

ZKP-a, presuda Apelacionog suda može da se ospori pri Vrhovnom sudu. [...] odluka o ukidanju presude i vraćanju predmeta na ponovno suđenje se donosi samo u posebnim slučajevima, kada se utvrđuje da postoje određene proceduralne povrede, Apelacioni sud nalazi da se ne može procesuirati u skladu sa članom 403 ZKP-a, i da preinači osporenu presudu prвostepenog suda. Apelacioni sud u rešenju obavezno mora da iznese razloge o tome zašto nije bilo moguće da se procesuira kao što je utvrđeno u gore pomenutoj odredbi. [...] Apelacioni sud nije objasnio zašto presuda prвostepenog suda nije mogla da se preinači u skladu sa članom 403 ZKP-a. Na taj način, jasno je da je Apelacioni sud izbegao donošenje odluke, što je prema mišljenju većine ovog veća neprihvatljivo“.

42. U stvari, zadatak redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj ESLjP, *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, 21. januar 1999. godine, stav 28).
43. U tom smislu, Sud naglašava da nije njegov zadatak da se bavi greškama u zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova (zakonitosti), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud sâm ne može da oceni zakon koji je doveo do toga da redovan sud doneše jednu odluku umesto neke druge. U suprotnom, Sud bi delovao kao sud “четвртог stepena” što bi dovelo do prekoračenje granice postavljene pod njegovom jurisdikcijom. U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLjP br. 30544/96 od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi: takođe slučaj KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
44. Na kraju, Sud ponovo ističe da podnositelj zahteva nije podneo nijedan ubedljiv argument koji bi potvrdio da navodne povrede pomenute u zahtevu predstavljaju povredu njegovog prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: slučaj *Vanek protiv Republike Slovačke*, br. 53363/99, ESLjP, odluka od 31. maja 2005. godine).
45. Sud podseća da činjenica da se podnositelj zahteva ne slaže sa ishodom slučaja, ne daje mu za pravo da pokrene argumentovan zahtev o povredi Ustava (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).
46. Dakle, Sud utvrđuje da zahtev podnositelja ne ispunjava uslove prihvatljivosti propisane Poslovnikom.
47. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i na osnovu pravila 36 (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, treba da se proglaši neprihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113. Ustava, članom 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i (2) (b) i (d) Poslovnika, 30. maja 2017. godine većinom glasova

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani
Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi
Arta Rama-Hajrizi